

Domoznanski oddelek
371
PRVI panj
2007/2008

KNJIŽNICA IVANA POTRCA PTUJ

373.3(497.4 Dornava)

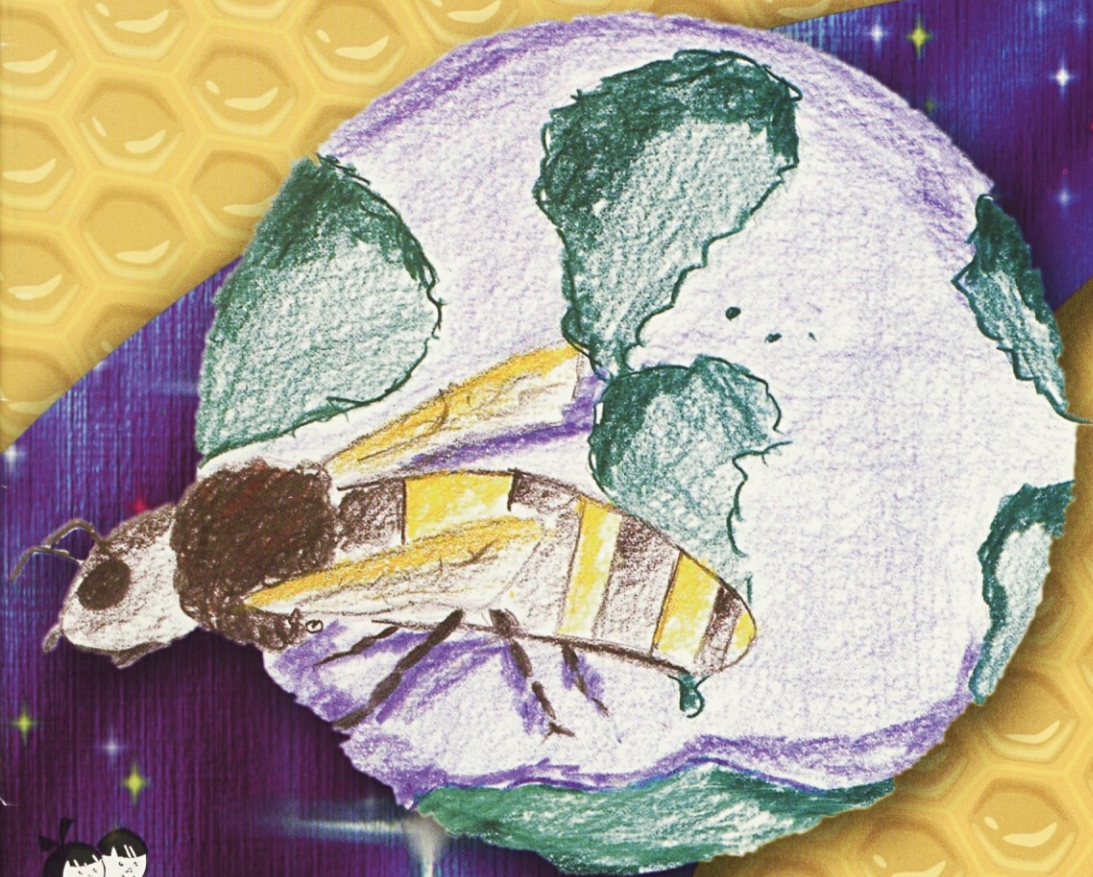
6004327,1

COBISS ◉

LETNIK

Št.

07/08

OŠ dr. Franja Žgeča Dornava
s podružnico Polenšak

LITERARNO
GLASILO

Drage učenke, učenci; bodoče umetnice in umetniki!

Duhovno bogastvo naših src, misli, sreče in ljubezni je očem nevidno. Prav tako je nam nevidno bogato ustvarjanje, ki zori v vas. Srčno želim, da izpožete svoje sanje ter s književnim in likovnim ustvarjanjem nadaljujete tudi v prihodnje. Z »jutranjo zarjo« obarvanimi prispevki nas bogatite in prese- nečajte še naprej. Iskrena zahvala in čestitke vsem avtorjem naših prvih literarnih, kakor tudi likovnih »bonbončkov« in veliko, veliko poguma in uspeha še naprej.

Ponosna sem na vas!

Vaša ravnateljica

Marta Tuš, univ. prof. ped.

Darilo je oblika zahvale,
način, kako rečemo »hvala« človeku.
Namesto da bi to storili z besedami,
storimo s predmetom,
kajti predmeti govorijo,
ponazarjajo čustva in vrednote,
sporočajo občutja.

(N. Piepoli)

Dragi bralci našega literarnega glasila!

Če je darilo oblika zahvale, vam danes poklanjam Prvi panj – pisne in likovne izdelke učencev naše šole – zbrane v knjižici.

Vsak človek poskuša biti dober, boljši, najboljši. Ko nam je Primož Trubar omogočil branje v slovenskem jeziku, nam je dal mnogo možnosti za drugačno izražanje. Ljudem ne znamo ali ne zmoremo vedno povedati vsega z besedami, na glas, dostikrat lažje zapišemo naša občutja, ponazorimo čustva in vrednote. Tisti, ki jih prebira, mogoče takoj ne doume zapisanega, zato je potrebno večkrat prebrati, da bi razumeli.

Naj bo to glasilo predmet, ki govori o občutjih, o dogodkih, o ljudeh.

Prebirajte ga z veseljem, saj so avtorji v svoje pisne in likovne izdelke vložili veliko truda, časa in volje.

Valerija Lenart, knjižničarka

JANOVA IN ININA PESEM

MOJA ŠOLA JE NAJBOLJŠA,
MOJA ŠOLA RES JE ŠPAS,
V MOJI ŠOLI SE UČIMO,
BRATI, PETI NA VES GLAS.

VČASIH PA SMO RES POREDNI,
AMPAK TO NI NIČ HUDO,
SAJ UČITELJICA NAS RAZUME,
KER SMO MI OTROCI VSI.

Jan Žver, 2. a

MOJA ŠOLA JE VESELJE,
KER SE VESELIM.
MOJA ŠOLA JE SMEHLJAJČEK,
KER SE V NJEJ SMEJIM.
MOJA ŠOLA JE VESELA,
KO SE RAD UČIM.
MOJA ŠOLA JE PRIJAZNA,
KO SE VESELIM.

Ina Krajnc, 2. a

NA VASI

NEKOČ JE ŽIVELA REVNA DEKLICA TONKA.
TONKA JE BILA ZELO DELAVNA, SAJ JE MORALA CELE DNEVE GARATI. NEKEGA VEČERA, KO JE ZASPALA, JE SANJALA NENAVADNE SANJE, DA JE SREČALA BOGATEGA MLINARJA.

ZJUTRAJ, KO SE JE ZBUDILA, JE UPALA, DA SE JI SANJE NEKOČ URESNIČIJO.

ČEZ SEDEM LET, KO JE NA NJIVI TRGALA KORUZO, JE PRED SEBOJ ZAGLEDALA RESNIČNO BOGATEGA MLINARJA IZ SANJ.

ŽE ČEZ LETO DNI STA SE POROČILA IN SREČNO ŽIVELA DO KONCA SVOJIH DNI.

Rachela Škrinjar, 2. a

ŽIVALI NAKUPUJEJO

JEŽEK JE NEKEGA DNE PRIŠEL V TRGOVINO KLEBO IN SPOH NI VEDEL, KAM JE PRIŠEL. VIDEL JE, DA JE POLNO OBLAČIL, IN JE VPRAŠAL, ALI IMAJO KAKŠNO OBLAČILO TUDI ZANJ. PA JE REKLA PRODAJALKA: »IMAMO, ZATE IN ZA DRUGE ŽIVALI TUDI. IMAMO ZA VSE ŽIVALI, KI ZNAJO GOVORITI.« JEŽ JE POKLICAL ŽELVO IN JI DEJAL: »BIL SEM V TRGOVINI, KJER IMAJO OBLAČILA ZA VSE ŽIVALI.« ŽELVA JE PRIŠLA V TRGOVINO IN REKLA: »IMATE KAKŠNO OBLAČILO ZAME?« »IMAMO,« JE REKLA PRODAJALKA.

TAKO JE ŽELVA ODŠLA DO RIBE IN JI POVEDALA ZA TRGOVINO, V KATERI IMAJO OBLAČILA ZA VSE ŽIVALI.

RIBA JE PROSILA ŽELVO, ČE JO LAHKO NESE V TRGOVINO, IN ŽELVA JI JE USTREGLA. KO STA PRIŠLI TJA, SI JE TUDI RIBA KUPILA NEKAJ OBLAČIL. NATO STA SKUPAJ ODŠLI DO BOBRA IN RIBA MU JE ZAUPALA: »VEŠ KAJ, BOBERČEK, JAZ PA VEM, KJE JE TRGOVINA Z OBLAČILI.« IN TUDI BOBER JE ŠEL ISKAT DELOVNA OBLAČILA.

NATO SO VSI SKUPAJ ODŠLI DO LEVA IN MU POVEDALI ZA TRGOVINO Z OBLAČILI. TUDI ON JE KUPIL NEKAJ OBLAČIL.

TUDI RAKA SO OBVESTILI O NOVI TRGOVINI. NAZADNJE JE OBISKAL TRGOVINO ŠE RIS.

TAKO SO IMELI VSI OBLAČILA PO ŽELJI.

JEŽEK JE IMEL ORANŽNA, ŽELVA VIJOLIČNA, RIBA MODRA, BOBER RDEČA, LEV RJAVA IN RIS SIVA.

INTAKO SO VSI LEPO DO KONCA SVOJIH DNI KLEPETALI V SVOJIH LEPIH OBLAČILIH, LEPO SO RAVNALI Z NJIMI IN SO PAZILI NANJE.

TAKO JE POČIL LONEC IN PRAVLJICE JE KONEC.

Tadej Novoselnik, 2. a

Primož Doberšek, 1. a, Vzorec, tisk s pečatniki

PRAVLJICA O ČEBELI IN METULJU

NEKOČ JE METULJ PRILETEL V NEZNANI MESTNI PARK. V PARKU JE BILO VELIKO ROŽ IN OKRASNEGA GRMOVJA.

METULJ JE ZLETEL NA ENO IZMED PISANIH ROŽ IN POSRKAL MALO CVETLIČNEGA MEDU. POTEM JE PRILETELA ČEBELA IN REKLA METULJU, DA MORA TAKOJ ZAPUSTITI ROŽO, SAJ JE TA ROŽA NJENA.

METULJ SE JE RAZJEZIL IN REKEL, DA SPLOH NI POMEMBNO, NA KATERI ROŽI SI, POMEMBNO JE SAMO TO, DA IMAŠ KAJ ZA POJESTI.

ČEBELA SE JE Z METULJEM STRINJALA IN POSTALA STA DOBRA PRIJATELJA. SKUPAJ STA LETALA IZ CVETA NA CVET.

Tajda Špes, 2. a

Tilen Ornik, 1. b, voščenske in akvarel

Leonardo Čuš Gerževič, 2. b, tempera

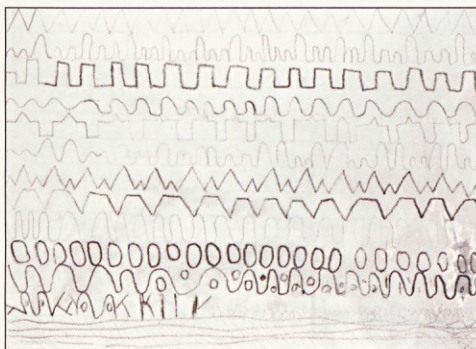
Leon Bezjak, 2. a, Moj prosti čas, slikanje s suhimi materiali

Jutro

Zjutraj se zbudim
in si sanje prepodim.
Kruh in marmelado pojem
in se najem.
V šolo hitim
in se jezim.
Na stolu sedim
in se učim.
Ko se učim
se spet jezim.

Patrik Arnuš, 3. a

Branka Hojnik, 3. b, Črta, oglje

Vesna Brenholc, 3. a, Novoletna jelka, flomaster in akvarel

Delavnice s starši

Decembra 2007 smo imeli s starši delavnice. Delali smo kroglice za smreko. Izdelovali smo jih iz stiropornih kroglic in iz prosene kaše. Tudi jaz sem naredila eno in se ob tem počutila zelo dobro. Delali smo tudi voščilnice in knjige o svoji družini, ampak knjige o svoji družini smo naredili že doma. Na koncu smo si ogledali družinske knjige, ki so jih urebili drugi učenci. Imeli so zelo lepo urejene.

Nekaj pa sem si res zapomnila. In veste kaj je bilo to? Prišel je Božiček! Razdelil nam je darila. Noter so bili bomboni, orehi, beležka in svinčnik. Počutila sem se zares dobro.

Živa Doberšek, 3. a

Eva Sirc, 4. b, Bela pokrajina, tempera

Plavalni tečaj

Prejšnji teden smo bili na plavalnem tečaju. Všeč mi je bilo plavanje, ni pa mi bilo všeč potapljanje. Na plavalnem tečaju sem se imela lepo in vesela sem, da sem se naučila plavati. Moja učiteljica plavanja je bila učiteljica Branka, ki me uči tudi v razredu. Všeč mi je bilo tudi na toboganu.

Nika Serban, 3. a

Moje sanje

Moje sanje si želijo konja. Ko bom velika, bom imela konja. Imela bom lisastega konja, takšen mi je všeč, in ko bom velika, bom imela kmetijo. Imela bom oslička, konja, psa in mucu. Upam, da se mi bodo želje uresničile.

Erika Hameršak, 3. a

Plavalni tečaj

Pred enim tednom smo bili na plavalnem tečaju. Tam sem se dobro počutil. Najbolj všeč sta mi bila tobogan in potapljanje. Bil sem zraven učiteljice Branke. Učili smo se plavati. V skupini nas je bilo osem, vsi smo bili zelo dobri. Naučili smo se veliko stvari. Bilo je v redu, na začetku smo se vsak dan razgibavali. Začetek in konec sta mi bila vedno najboljša. Bila sta dva razreda, drugi in tretji. To je bilo super.

Alen Majcen, 3. a

Modri čas

Vse je modro kot oblaki;
oblaki krožijo okrog sveta.

Modra barva, modri svet,
ki kroži skozi hiše.

Modro je kolo, majica, čevlji
in igrače.

Modro barvo uporabljamo
za barvanje hiš.

Modri smo mi,
ko razmišljamo.

Nika Petrovič, 3. a

Kam bi se skril

Ko sva s Tjašo se igrala
»kam se skrit«,
nisem vedel,
kam naj skrijem
svojo rit.
Za sedežno,
za omaro
ali šel bi v klet
med staro šaro.

Tadej Petek, 4. a

Ne grem

Ne grem na koline,
ne bom več jedel kaše,
ne bom več krompirja in
pečene pogače.

Ne grem več v kino,
ne bom več jedel kokic,
ne bom več kokte in
sladkorne pene.

Ne grem več na morje,
ne bom se več potopil,
ne bom več jadral in
se za valovi podil.

Tibi Pihler, 4. a

Ježek Bodiček

Nekega dne sta Ana in Uroš odšla v gozd. Našla sta veliko užitnih gob. Ana je nenadoma zagledala ježka. Ježek je imel na bodicah najbolj rdečo in sočno jabolko. Ana jo je vzela v roko. Poklicala je bratca Uroša in ta je veselo vzkliknil. Takoj mu je dal ime.

Ježku je dal ime Bodiček.

Pohitela sta domov in ježka pokazala mami. Mama Petra je rekla, naj ga data v

škaflo in ga okopata. Uroš jo je takoj ubogal. Mama Petra in Ana pa sta v tem času pripravili kosilo. Uroš je dal ježka v kad in ga okopal. Po kosilu so se ježek Bodiček, Ana in Uroš odšli igrat v sobo.

Ježek je ostal pri hiši in vsi so bili srečni.

Alenka Golub, 4. b

Piki in Pika

Med hišne ljubljence spadajo tudi male živali. To so hrčki, morski prašički, ribice, muce in kužki.

Moja velika želja je bila, da bi imela svojo žival.

Najprej sem dobila zajčka. Imela sem ga zelo rada, a kaj, ko se mi ni pustil božati.

Lanski Božiček pa mi je izpolnil mojo veliko željo. Dobila sem skobca Pikija. Svoj prostor je dobil v dnevni sobi. Dobil je lepo modro kletko in tudi sam je bil lepe modre barve. Omara, kjer stoji kletka s Pikijem, je vedno nastлана z ostanki ptičje hrane. Mama se jezi, očka pa vzame v roke sesalec in namesto mene opravi delo.

Piki zelo rad prosto leta po stanovanju. Sede na rob slike in kluva po njej. Mama je večkrat huda. Najraje je jabolka, olupki pa kar frčijo okrog njega. Zelo je žalosten, ko je sam doma. Ko se vrnemo, je tako glasen, da te začno »boleti« ušesa.

Čeprav je pravi nemarnež, nam je vseeno v veliko veselje.

Letos marca pa sta me starša še enkrat prijetno presenetila. Sosedova psička Suzi je dobila mladičke. Ker sta vedela, kako rada imam živali, sta mi kupila majhno ljubko psičko. Poimenovala sem jo Pika. Tako imamo sedaj pri hiši malo navihanko.

Očka ji je pri smreki zgradil velik boks, kjer ždi, ko nas ni doma. Ko je bila še mala, je jokala, kadar smo jo pustili samo. Zelo rada hodi z nami na sprehode. Rada se lovi, kopa

in prinaša predmete. Ko gremo na daljši izlet, jo vzamemo s seboj.

Pri hrani ni izbirična. Ko pridem iz šole, me pozdravi z glasnim laježem. Vesela sem, da imamo sedaj pri hiši dve živalci, ki me vedno spravita v dobro voljo.

Monika Kvar, 4. b

Praznovanje novega leta

Za silvestrovo smo šli k našim sorodnikom. Tam smo se zabavali v veseli družbi in tudi prespali. Ker imajo naši sorodniki novo klet, smo šli najprej v klet. Tam smo jedli pršut in pokušali dobro pijačo. Pripravili so okusno kosilo; juho, solato, riž, krompir. Malo smo se pogovarjali in ura je že odbila polnoč. Vsi smo si voščili in nazdravili. Skozi okno smo opazovali ognjemet. Zabavali smo se in igrali na harmonike, kitare in bas kitare. Nato smo odšli gledat televizijo.

Drugi dan smo imeli bogat zajtrk. Gledali smo smučarske skoke. Na mizi je bila kisla juha, za večerjo pa slastni keksi.

Rad bi, da bi se še večkrat zbrali in praznovali tako novo leto.

Denis Nedeljko, 4. b

Tega ne bom nikoli pozabil

Bil je mesec december, katerega smo se veselili vsi otroci tega sveta. Božični večer je zame najlepši dan v decembru, ko s svojimi starši okrasimo božično jelko. Ta dan je bil čisto drugačen od ostalih v letu.

Že zjutraj, ko je mami dala peč prve piškote, je zadišalo po celi hiši.

Vonj po cimetu in suhem sadju je dajal pravo božično vzdušje.

Tisti dan smo vse lepo pripravili za božični večer.

Približeval se je večer in trenutek, da postavimo božično jelko.

Anže Sagadin, 4. a, Bivališče, tempera

Vsi skupaj smo ob božični glasbi krasili jelko z raznimi okraski in bonboni.

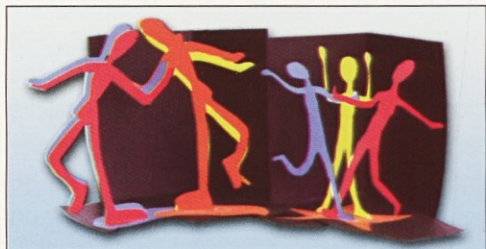
Zraven je bilo tudi veliko smeha. Najbolj smešno je bilo tedaj, ko je ati prižgal lučke na jelki in niso svetile. Še dobro, da smo imeli na zalogi še ene, da jih je lahko zamenjal. Nato sva pod jelko postavila še velike jaslice z vodnjakom. Ko je ati nalival vodo, je mami že vse skupaj prižgala, da bi videla, kako sveti

Patricija Hojnik, 4. c, Drevo jeseni, trganka

Rebeka Visenjak, 5. b, Ko se pravljica prebudi, voščenska in tuš

Eva Štrafela, Barvni ples in Melani Golob, Tri ume-
tnostne zgodbe, 5. c/8

Danijela Cvetko, 5. a, Snežinka, kartonski tisk

in deluje. Ker je bilo vse v enem trenutku, je ati rekel: »Joj, kako me je streslo!«

Spet je bilo veliko smeha.

Potem smo imeli še božično večerjo z svojimi najbližjimi.

Ta božični večer je bil zame spet nekaj lepega, zato si želim še veliko takih božičnih večerov in toliko smeha.

Aleks Florjanič, 5. c/8

Jesenski kros

Prišla je jesen. Dnevi so postajali vse krajši in hladnejši. Tudi torbe so bile vse bolj težke in začelo se je spraševanje snovi za prvo polletje.

Ponedeljkovega jutra se je zgodil čudež. V razred je vstopil dežurni učenec in prinesel okrožnico, da je v torek prvi športni dan, in sicer jesenski kros. Prišel je torek. Zbudila sem se dokaj hitro, se najedla, umila in nase navlekla svojo najljubšo trenirko ter obula nove športne čevlje, zaklenila hišo, sedla na kolo in se odpeljala v šolo.

Na igrišču sem se zapletla v pogovor s prijateljicami. Pričel se je kros. Pred nami so tekli učenci iz nižjih razredov. Po malici smo prišli na vrsto mi, petošolci. Najprej so tekli fantje, ki so se kar dobro odrezali. Potem smo bila na vrsti dekleta. Po znaku za začetek teka smo se nekatere pognale, kot bi nas lovilo deset tisoč dinosavrov. Tako smo tekle prvi in drugi krog, tik pred koncem pa me je zgrabil krč in preprosto nisem mogla več teči. Noga me je zelo bolela in s težavo sem prišla na cilj.

Ni mi bilo pomembno zmagati ali koga prehiteti, ampak samo teči.

Kros mi je vseeno ostal v lepem spominu.

Doroteja Meško, 5. c/8

Haikuji

Vidiš te vile,
kako poletavajo,
lepe in mile.

Srce zdaj joče
in harfa milo poje
te pesmi svoje.

Glej mesečino,
vidi se lep zvezdni raj,
čutim toplino.

Zarja se dviga,
rože se prebudijo,
lep dan želijo.

Melanie Golob, 5. c/8

Spomladi cveti,
na travniku dehteča
vabi v naravo.

Sonce je moje,
sonce je moje zlato,
ampak ni večno.

Bela so krila
in v rosi so iskriva,
to lep je metulj.

Tamara Ornik, 5. c/8

Žvečilne Orbit
so dobre žvečilne
in tudi hude.

Jernej Orovčič, 5. c/8

Eva Štrafela, 5. c/8

Matematika

Šestilo poplesuje, krog se veseli,
kaj v zvezku se dogaja, nihče ne popusti.

Ravnilo je veselo, svinčnik se smeji,
minus sešteva in krat se radosti.

Vsota z razliko, trikotnik s krogom pleše,
bilijon z milijardo klepetaja, oklepaj pa kroge riše.

Matematika ta prava, saj norijo vsi,
nam učencem lenim pa spraševanje že grozi.

Doroteja Meško, 5. c/8

Moja narobe pravljica

Nekoč je živela deklica, ki ni imela imena. Nekega dne sta ji umrla oba starša. K njej je prišla lepa mačeha z dvema hčerama. Deklico so nagnali spat v klet. Ker je bila zelo umazana, so jo klicali kar Blatka.

Nekega dne pa so dobile čestitko. Princ jim je čestital, za lepe obleke in jih hkrati povabil na ples. Sestri sta se cel dan ogledovali in se oblačili v zelo lepe obleke. Blatka ni smela iti zraven. Zvečer, ko so bile vse tri na plesu, je Blatko obiskala princeska. Blatki je naročila, naj prinese zelenjavo. Zamahnila je s palico in zelenjava se je spremenila v konja, Blatkine obleke pa v svilo. Jahala je do palače, potem je razbila vrata in šla na ples. Vsi so bili presenečeni. Princ je takoj začel plesati z njo in ples se je nadaljeval. Ob polnoči je Blatka šla domov peš, ker se je konj spremenil nazaj v zelenjavo. Drugi dan so prišle vse tri domov. Vse so ji povedale o nenavadni princeski. Blatka se je samo smejala. Mačeha in njeni hčeri so se zvečer oblekle in šle na še en ples. Zopet se je prikazala princeska Blatka. Prinesla je zelenjavo in princeska jo je začarala v konja. Tudi njene obleke so se spremenile v čisto srebro in jahala je do palače. Šla je v dvorano in začela plesati s princem, znala je zelo lepo plesati. Ko je ura odbila polnoči, je odšla domov. Zopet je morala iti peš. Naslednji dan sta sestri zopet ošli na ples, to je bil zadnji ples. Blatka je obiskala sestrično in ji pričarala kočijo, njene obleke pa spremenila v zlato. Takšna je prišla na ples. S princem je plesala do sedmih, nato se je spomnila, da mora domov. Stekla je in se zataknila za vrata ter izgubila obleko. Ko je prišla domov, je imela na sebi samo en rokav. Takoj za tem so prišle še mačeha in sestri. Blatki so dale bonbone. Kmalu se je prikazal še princ in sporočil, da išče neznano princesko, ki je izgubila obleko. Vprašal je, če je to njihova obleka. Blatka je odgovorila, da je njena, in pokazala na strgan rokav. Princ je bil vesel, da je našel dekle, ki je plesalo z njim. Kmalu sta se poročila in še zdaj živita lepo in veselo.

Patricija Hojnik, 4. c

Tega ne bom nikoli pozabil

Na božični večer se je pri nas doma zbrala vsa družina. Ko so se na božičnem drevesu prižgale lučke, je vzdušje postalo še bolj praznično.

Božični večer je čas, ko vsi nekaj pričakuje. Tudi jaz sem čakal, ali se bo Božiček spomnil name. Vse to se je tisti večer podilo po mojih mislih. Morda je pravočasno našel pismo z mojimi željami. Za trenutek sem usmeril misli drugam. Čakal sem in čakal. Mama je rekla: »Pojdi za trenutek v svojo sobo.« Malo sem se zamotil in se osredotočil na igranje igrice. Čez nekaj časa mi je zakrutilo v želodcu in šel sem v kuhinjo. Ko pa sem pogledal pod drevo, ni bilo pod njim ničesar. Odšel sem in nekaj prigriznil. Spet sem odhitel do drevesa, a še vedno ni bilo nič. Odpravil sem se v sobo. Bil sem že jezen, ker še dobri mož ni pustil daril. Naenkrat sem zaslišal odlaganje škatel in pohitel k drevesu; zagledal sem veliko škatlo z mojim imenom.

Hitro sem odvil papir in pred seboj zagledal letalo na daljinsko vodenje. Še tisti večer sem ga preizkusil.

Vesel, ker se mi je želja izpolnila, sem se odpravil v sobo in sladko zaspal. Tega trenutka ne bom nikoli pozabil.

Mihael Peček, 5. c/8

Kako preživeti prosti čas

Prosti čas preživljamo različno, kakor kdo želi. Sam ga velikokrat preživljam pri babici. Rad imam živali in rastline, rad sem v naravi in v hlevu pri živalih. Vse to najdem pri babici. Imam tudi svoje živali: zajčka, muco, ribe, papigo, za katere skrbim. V prostem času se tudi igram, gledam televizijo ali pa sem za računalnikom. Ob lepem vremenu se rad vozim s kolesom.

Prosti čas izkoristim za sprostitev, da se potem lažje učim, poslušam in sodelujem v šoli.

Tadej Janžekovič, 5. c/8

Tega ne bom nikoli pozabila

Bila je sreda. Ves dan me je razburjala misel na božični koncert v glasbeni šoli Nocturno. Ko sem prišla iz šole, sem si pripravila svoja naj-

lepša oblačila in najlepše čevlje. Mama mi je uredila lase z električno krtačo in pripela lepo svetlikajočo sponko. Bila sem čudovita!

Pogledala sem na uro in čas je bil, da grem v glasbeno šolo. Oblekla sem plašč in odhitela. Ko sem prispela v glasbeno šolo, sem šla najprej v koncertno dvorano in na klavirju še enkrat preigrala svojo pesem. Tudi druge pianistke so bile tam. Med našim igranjem je planila v dvorano moja učiteljica in rekla: »Tako, punce, sedaj pa hitro v učilnico, saj so prišli gostje. Koncert se bo čez nekaj minut začel!« Stekle smo po stopnicah. Učilnica je bila polna nastopajočih. Komaj smo našle prostor. Še enkrat sem pogledala program, ki je bil izobešen na vratih. Na vrsti sem bila med zadnjimi. Prišla je učiteljica in sporočila, da se je koncert začel. Vsi smo utihnili. Drug za drugim so nastopajoči odhajali v dvorano. Iz zgornjega nadstropja so se slišale vesele božične pesmi. Koncert je šel h koncu in bila sem na vrsti. Šla sem v dvorano in pri vratih mi je učiteljica šepnila: »Nič se ne boj. Vem, da znaš.« Z nasmehom sem sedla za klavir in zaigrala lep, poskočen Blues. Ko sem vstala, so vsi zaploskali. Priklonila sem se in odšla iz dvorane. Tam me je učiteljica pohvalila. Za konec smo vsi nastopajoči zapeli še pesem Čokolada in veseli odšli nazaj v učilnico.

V učilnici nas je čakalo sladko presenečenje; polno sladkih dobrot in sadja. Tako sem preživela enega najlepših božičnih koncertov, ki ga ne bom nikoli pozabila.

Melanie Golob, 5. c/8

Mrtvaški ples

Ko začne se tista noč,
ko grobovi vsi so proč,
v gradu se zakuri kres,
začenja se mrtvaški ples.

Duše zdaj v grad letijo,
pesmi žalostne pojo,
glas klavirja sliši se,
a tega živ nihče ne ve.

Poje nežno violina
in nato še mandolina,
strune harfe, kontrabas,
oh, kako je lep ta glas!

Luna sveti že močno,
duše rajajo glasno,
ura je za njih še zlata,
dokler ne odpro se vrata.

Notri stopi cesarica,
duš, duhov, grobov kraljica,
utihne ta mrtvaški ples,
ugasne razburjlivi kres.

Do danes pa nihče ne ve
kam duše nežne so odšle,
mogoče pa nad nami so
in milo pesem nam pojo.

Melanie Golob, 5. c/8

Izgubljeni, čarobni kovanec

Nekoč, pred davnimi časi, so živeli trije prijatelji, ki jim je bilo ime Jaka, Gaj in Kika. Starši so jih zapustili, zato so živeli praktično na cesti. Na svetu so bili čisto sami, imeli so le drug drugega.

Nekega dne so se sprehajali po gozdu, pogosto so taval brez cilja, in pred seboj zagledali veliko gobo. Kika je imela nenavadne sanje, da jih nekje čaka posebno presenečenje. Ko so prišli bližje, so videli, da je to v resnici hiška. Potrkali so na vrata in odprl jim je majhen možicelj – palček. Bili so presenečeni, saj so bili prepričani, da palčki obstajajo samo v pravljicah. Palček je bil slabe volje; zmotili so ga namreč pri popoldanskem pitju čaja. Sprva je bil nezaupljiv, toda ko so mu zapupali svojo tragično zgodbo, se je odločil, da lahko za nekaj časa ostanejo v njegovi hiški. Palčku so bili vsi zelo hvaležni, saj so prvič v življenju imeli topel in prijeten dom.

Kika in Jaka sta si hitro umislila svoje domače ljubljence. Kika je našla zapuščenega zajčka Pokija, Jaka pa psa Karija. Poki in Kari sta bila nebogljena »brezdomca«, tako kot nekoč Jaka, Gaj in Kika.

Palček se je že nekaj dni odpravljal na dolgo pot. Preden je odšel, je Gaju podaril kovanec. Na njem je bila odtisnjena podoba Primoža Trubarja. Prijateljem je zaupal skrivnost o pomembnem možu iz preteklosti, o njegovem boju za jezik, slovensko besedo. Opozoril jih je, da je to čarobni kovanec star več kot petsto let, zato so morali skrbno paziti nanj. Njegova moč je bila pogojena z ljubeznijo in spoštovanjem do slovenske besede in naroda. Dokler je ta zavest pri njih prisotna, tako dolgo se lahko zanašajo na magično moč kovanca.

Minilo je kar nekaj let in v tem času se jim je življenje obrnilo na bolje. Vsak si je našel kak konjiček, ki ga je veselil. Vse več so se potepali po mestu in spoznavali nove ljudi.

Toda vsem so se zdeli čudni, saj so ves čas govorili samo o čarobnih, nenavadnih stvareh. Čarobni kovanec jim je pomagal, da so preživel in postali nerazdružljivi prijatelji. Nekega dne se je šel Gaj rolkat. Naravnost oboževal je svojo rolko in nikoli se ni ločil od nje. S seboj je vedno nosil čarobni kovanec, ki ga ni nikoli izgubil. Tokrat pa se je zalomilo. Ko se je spustil po strmi ograji ob stopnicah, mu je kovanec padel iz žepa in se odkotalil neznano kam. Zgrabila ga je panika, saj je vedel, da je njihovo preživetje odvisno od tega kovanca.

Doma so imeli precej zmogljiv računalnik. Zajček Poki se je rad snemal s spletno kamero. Vsi so bili ponosni nanj, kljub temu da je bil velikokrat nagajiv in si je izmišljal nenavadne stvari. Toda, ko je Gaj prišel domov, je Poki takoj zaslutil njegov nemir. Zajček seveda ni znal govoriti, zato je bil prav jezen nase. Vedel je, da lahko pomaga Gaju, hkrati pa ugotovil, da je stvar precej resna. Gaj se je odločil, da bo poklical prijatelja. Že večkrat sta mu pomagala iz zagate. V nasprotnem primeru jih ni čakalo nič dobrega. In res, prijatelja sta takoj prihitela. Vse je zgrabila panika. Odpravili so se iskat kovanca. Iskali so ga po mostovih, ob reki, preiskali so parke, otroška igrišča. Najbolj so se zbal možnosti, da je čudežni kovanec nekdo odnesel. Ni jim preostalo drugega, kot da iščejo naprej.

Nadaljevali so na ulici. Pregledali so vse smetnjake, pretaknili sleherni kotiček, toda kovanca niso našli. Bili so že čisto obupani. Kari jim je bil v veliko pomoč, toda morali so se ločiti. Gaj, Jaka in Kari so iskali peš, Kiko in Poki pa sta se odločila, da se bosta peljala s taksijem. Bila sta pozorna na sumljive posameznike na ulici. Pred muzejem starih slik sta zagledala starejšega gospoda, ki se je hvalil s predmetom, ki ga je našel na cesti. Vsi pri-

jatelji so odhiteli za njim, toda gospod je kar naenkrat izginil. Pričeli so ga iskati z veliko naglico. Ker so imeli zraven Karija, je bilo vse lažje. In res, gospoda so ulovili za naslednjim vogalom. Prosili so ga, naj jim vrne kovanec, saj ima za njih posebno vrednost in jim je v življenju velikokrat pomagal.

Imeli so srečo, da je bil možakar prijeten in uglašen gospod, ki jim je kovanec nemudoma vrnil. Bil je videti premožen in zanj je bil to le še en navaden kovanec. Ko so ga prijatelji imeli v rokah, so ga odnesli na svoje staro mesto, v varno zavetje njihovega doma, ter si zaslužno oddahnili. Ta dan je bil poln dogodivščin, iskanja in skrbi, zato so kmalu odšli spat. Jaka ni mogel zatisniti očesa; po celodnevem iskanju kovanca je ugotovil, da do Kike čuti nekaj več kot le prijateljstvo. To čustvo se je razvilo v letih njihovega odrasčanja in druženja. Brez omahovanja se je odpravil v njeno sobo, da bi ji razkril svoja čustva. Ko je stopil do postelje, je zagledal Kiko, kako spi kot angel. Lepše podobe dekleta si ni mogel zamisliti. To se mu je zgodilo prvič v življenju. Takoj se je spomnil na čarobni kovanec, mogoče se je tudi tukaj pokazala njegova skrivnostna moč.

Kika se je hitro predramila in bila presenečena nad njegovo odkritostjo, nežnimi in čutnimi besedami. Jaka se je zbal, da bi ga zavrnila, a tudi ona ni mogla skriti svoje naklonjenosti. Noč se je končala z nežnim poljubom in spoznanjem, da se je mogoče rodila nova ljubezen. Na nebu pa se je zalesketalo na tisoče zvezd, kot bi se usulo nešteto kovancev – za vsak poljub en zlatnik.

Sedaj pa recite, če ljubezen ni bogastvo?!

Valentina Maroh, 8. a

Sanje neke Sanje ...

Sanje neke Sanje je ljubezenska pripoved, ki jo je napisala slovenska mladinska pisateljica Irena Bohinc. V ospredju sta književni osebi, Sanja in Gaj, ki se ponovno srečata na obletnici zaključka srednje šole. Sanja se v tem času močno spremeni; po zunanosti in po svojem mišljenju, še vedno pa v njej tlijo skrita čustva do Gaja.

Nadaljevanje zgodbe ...

Zjutraj sta se zbudila vsa srečna, saj sta bila končno spet skupaj. Toda njuna sreča ni trajala dolgo. Gaju je bilo lepo s Sanjo, toda imel je dekle. Ko je to zaupal Sanji, je bila zelo razočarana. Niti govoriti ni želela z njim. Tiho je odšla s strtim srcem in s solzami v očeh. Gaj je ljubil svoje dekle Majo, toda ko je ponovno srečal Sanjo, ni bil več prepričan, da je Maja prava zanj. Nekaj časa je rabil za premislek. Trudil se je, da bi pozabil Sanjo in bil srečen s svojo punco, toda srce mu tega ni dovolilo.

S Sanjo je bilo drugače, ona ni imela fanta. Bila je sama in še vedno jezna na Gaja. Deklica, ki je nekoč zapisovala sanje, je bila Sanjina najboljša prijateljica. Vedno ji je stala ob strani in tudi tokrat ni bilo nič drugače. Sanji je prijateljsko svetovala, naj pozabi na Gaja in zaživi na novo, a to ni bilo mogoče.

Nekega dne se je odločila, da potrka na Gajeva vrata. Ni ji bilo všeč, da Sanja tako trpi zaradi ljubezni, zato se je odločila, da se pogovorita na štiri oči. Povedala mu je, da je Sanja zaljubljena vanj, odkar ga je prvič videla. Gaj tega ni vedel. Povedala mu je tudi, kako trpi. Ko je odšla, se je Gaj resno zamislil. Odločil se je, da se bo razšel z Majo in poskusil s Sanjo. Ugotovil je namreč, da Sanjo resnično ljubi in da ji mora to tudi povedati.

In res, pri Sanji zazvoni hišni zvonec. Ko je odprla vrata, ni mogla verjeti lastnim očem. Gaj jo je poljubil, preden je dojela, kaj se dogaja. Čeprav se je poskušala upreti njegovemu poljubu, ji ni uspelo. Pogovorila sta se in Sanja se je odločila, da mu da še eno priložnost. Gaj si je oddahnil in se odločil, da jo bo tokrat res osrečil.

Nekatere sanje se na koncu vseeno uresničijo, čeprav včasih dvomimo v to.

Valentina Maroh, 8. a

Sanje neke Sanje ...

Nadaljevanje zgodbe ...

Sanja je bila tisto noč zelo srečna. Ni živel za jutri, ampak je živel samo za to noč, za ta trenutek. Z Gajem sta bila zelo srečna. Klical jo je »labod« in to ji je bilo zelo všeč. Čutila je, da se ji sanje uresničujejo. A ta sreča je trajala le eno noč, saj so se njene sanje kmalu spremenile v nočno moro.

Naslednji dan se je prikazalo neznano dekle, ki se je izdajalo za Gajevo punco. Sanja se je počutila prevarano in izdano. Želela je samo jokati, bila je zaprta v sobi in ni hotela govoriti z Gajem. To se mu je zdelo čudno, ker ga kar čez noč ni mogla pozabiti. Ko jo je srečal na poti v šolo, se je delala pogumno, da bi mu dala vedeti, da ne čuti ničesar več do njega. A Gaj se ni vdal, na vsak način je hotel govoriti z njo.

Ko sta se končno pogovorila, mu je Sanja povedala, da je k njej prišla punca, ki se je izdajala za njegovo dekle. Gaj ni imel pojma, o kom govori njegov uporni labod. Ko pa mu je opisala dekle, se je takoj spomnil na sošolko iz gimnazije, ki mu je bila ves čas za petami. Sanji je pojasnil, da gre za sošolko Petro, ki mu ni dala miru, on pa se seveda ni zmenil zanj.

Sanja se je vnovič vdala skušnjavi in mu odpustila. Ta dan je občutila, kot bi se prebudila iz nočne more. Ljubezen lepega laboda in angela (tako je Sanja poimenovala Gaja) je zmagala. Pa saj veste – prava ljubezen premaga vse ovire.

Katja Majcen, 8. a

Sanje neke Sanje ...

Nadaljevanje zgodbe ...

Po strastnem poljubljanju sta Sanja in Gaj odšla na plesišče. Hotela sta plesati, a sta bila oba zelo utrujena, zato sta raje sedla k mizi. Gaj se je opravičil za trenutek in rekel, da ima nujen popravek. Ker je čas hitro mineval, je bila Sanja zaskrbljena. Odšla ga je iskat in ga našla v objemu drugega dekleta.

Pa licu so se ji ulile solze. Stekla je vstran, vzela torbico in se napotila domov. Sanja ni vedela, da je Gaj objemal svojo sestro, ki je ni videl že več let. Opazil je, da je Sanja nena doma izginila, zato jo je začel iskati. Prijatelje je spraševal, ali so jo videli, vendar ni dobil odgovora. Zazdelo se mu je, da se mu bo podrl ves svet.

Bil je prepričan, da ga je Sanja zapustila. Žalosten se je odpravil domov, saj na zabavi ni imel več družbe. Ker mu vest ni dala miru, se je odpravil k Sanji domov. Sanja je ležala na postelji in skušala zaspiti, čeprav v solzah. Čez nekaj časa je zaslišala zvonec. Vstala je, si obrisala solze in odšla k vratom. Ni mogla verjeti svojim očem. Pred vrati je zagledala Gaja. Zaradi jeze, ki jo je vnovič čutila v sebi, bi skoraj zaprla vrata, a Gaj jih je zadržal z roko in rekel: »Moj lepi labod, kaj ti je?« Sanji so po licih polzel bridke solze. Rekla mu je: »Sam veš. Videla sem te, kako si objemal drugo dekle. Konec je, nočem te več videti!« Gaj je vedel,

da je to laž. Še preden je izustil besede, da je to bila njegova sestra Maja, je Sanja že zaprla vrata. Žalosten je odšel domov. Ni vedel, kako naj ji pojasni nastalo situacijo. Odločil se je, da se jutraj ponovno odpravi do nje.

Prvi sončni žarki so se začeli kazati in Gaj je stal pred Sanjinimi vrati. Bila je še vsa zaspana, saj je bilo še zgodaj. Gaj se je takoj oglasil: »Sanja, prosim te, ti lahko razložim, kako je bilo?« Trepetala je, a ji je uspelo odločno odgovoriti: »Svojo priložnost si že izkoristil!« Skušaj ji je dopovedati, da je bilo tisto dekle njegova sestra Maja. Sanja je bila presenečena, saj ni vedela, da ima sestro. Želela je, da jo pusti samo. Gaj se je odpravil domov ves poklapan.

Sklenil je, da bo naslednji dan pripeljal s seboj sestro Majo, le tako bo Sanja verjela njegovim besedam. Sanja sploh ni vedela, kaj čuti. Bila je v dvomih. Njeno srce je verjelo Gajevim besedam, ampak razum ji je govoril drugače. Ko se je jutraj odpravljala v park, je zopet srečala Gaja, a tokrat z dekletom, ki ga je videla na plesišču. Zadrževala je solze, ko je videla, da se ji počasi približujeta. »Zdravo, Sanja, rada bi se pogovorila s teboj, ali smem?« jo je vprašala Maja. Sanja ji je v joku odvrnila: »Midve se nimava kaj pogovarjati!« »Motiš se, rada bi razjasnila stvari. Vedi, da sem Gajeva sestra.« Sanja je kar zazijala. Po dolgotrajnem pogovoru je ugotovila, da je Maja res Gajeva sestra. Na obrazu ji je ponovno zasijala sreča. Komaj je čakala Gajev prihod, da se mu opraviči. Ko ga je zagledala, mu je skočila v objem in mu rekla: »Oprosti, nisem ti verjela. Žal mi je.« Gaj je bil presrečen. Z nasmehom na obrazu ji je odgovoril: »Nič zato, moj lepi labod, seveda ti oprostim.«

Kar nekaj časa sta se pogovarjala in poljubljala, nato pa odšla po skupni poti naprej.

Ines Janžekovič, 8. a

Trubar ponovno oživi

Piše se leto 5982. V Sloveniji vsi govorijo angleško. Ljudje se več ne zavedajo svojih korenin, svojega jezika – niso več zavedni narod. Obstajajo pa izjeme, ki se borijo proti temu. Radi bi, da Slovenci ponovno govorijo slovenski jezik, obujajo stare običaje, pojejo slovenske pesmi, praznujejo slovenske praznike, izobesijo slovensko zastavo ...

Ena teh izjem je tudi Angela. Stara je 14 let in živi v ogromni gobi, skupaj z 12-letnim bratom Andrejem, ki si prav tako želi, da bi Slovenci ponovno postali »stari Slovenci« in govorili slovenski jezik. Imata domačo žival, prikupnega govorečega zajčka, ki mu je ime Bine. Vedno pametuje in z vmesnimi pripombami prekinja njune pogovore, zato ga imata včasih že vrh glave. Tu in tam se zaneti tudi kakšen prepir, vendar se imajo radi in si priskočijo na pomoč, če je kdo v stiski. Mama in oče sta nekega dne odšla v mesto in se nista več vrnila. Nihče ni znal pojasniti njunega nenadnega in nenavadnega izginotja. Ljudje so ju dolgo ogovarjali, da sta človeka brez srca. Otroka sta tako ostala sama, seveda z zajčkom Binetom. Morali so držati skupaj, da so lahko preživel iz dneva v dan. Njihovo domovanje je velika goba in ker govorijo slovenski jezik, ki ga skoraj nihče več ne razume, se zdijo ljudem čudaški, zato nimajo prijateljev.

Zajček Bine začne kmalu obiskovati spletno klepetalnico in tam najde fanta Charlesa, ki govori slovensko. Pogovarjata se o tem, kako so se vsi ljudje »poangležili«. Strinja se, da to ni prav in pravi, da ve, kako lahko ljudi spreobrnejo nazaj v takšne, kot so bili včasih. Dogovorita se, da se ob 16. uri dobita v njegovem stanovanju. Ko zajec Bine vse to zaupa Angeli, mu ta zabiča, da sam ne sme zapustiti hiše in obiskati Charlesa, ampak bosta šla

skupaj. Tako bosta lažje poiskala stanovanje in se z njim pogovorila o prihodnosti ljudi, ki živijo na slovenskem ozemlju. Zraven želi iti tudi Andrej, toda Angela mu ne dovoli, češ da je fant lahko nevaren. Andrej nekaj časa kuha mulo, potem pa vnovič poskusi prepričati Angelo. Sestra ne popusti: »Tvoja starejša sestra sem, ubogaj me!« Andrej se odpravi spat, saj vidi, da pri sestri ne bo ničesar dosegel, Angela in Bine pa kujeta načrte, kaj vse bosta vprašala Charlesa, in se sprašujeta, za kakšno rešitev gre.

Pri kosilu se Andrej spet razjezi, saj mu ni jasno, zakaj ne sme zraven. Tokrat ga Angela ignorira, pomežikne Binetu in pokliče taksi, ki ju odpelje do nebotičnika, kjer živi Charles. Angela je zaskrbljena zaradi Andreja, ki se je zaprl v sobo in se noče pogovarjati z njo, Bine pa je ves na trnih zaradi srečanja z Charlesom. Nestrpno pričakuje taksi. Skozi okno opazuje cesto ter pogleduje na uro. »Umiri se,« reče Angela, »taksi bo prišel šele čez pol ure.« Ko končno pripelje, gresta v taksi in se odpeljeta. Angeli se zdi čudno, da ji Andrej ni hotel reči niti besede. Zdi se ji, da nekaj naklepa. In res. Ko taksi izgine za ovinkom, mu Andrej sledi s svojo rolko. Bil je zelo spreten in je poznal številne trike. Taksi se ustavi pred visokim starim nebotičnikom. Angela in Bine izstopita in odideta po stopnicah. Andreja nista opazila.

Z dvigalom se peljeta v peto nadstropje, kjer živi Charles. Iščeta stanovanje 104, ki ima na vratih zelenega zmaja. To jima je zaupal Charles, da bi ga lahko hitreje našla. Zmaja sta opazila že na daleč. Stekla sta proti vratom in potrkala. Odprl jima je bled fant z rdečimi lasmi, čudnimi sončnimi očali in prevelikim zelenim puloverjem. Njegovi lasje so spominjali na ogenj. Stali so pokonci in bili oblikovani v ježka, ki je bil pobarvan rumeno. Bine, ki je bil bolj strahopeten, je že mislil oditi. »Počakaj,« mu je rekla Angela, »si pozabil,

zakaj sva prišla?» A ko je k vratom prišel pes, velika doga, je Bine v trenutku izginil. »Poklical si bom taksi,« je še zakričal. In že je bil v dvigalu. Bine se je strašno bal že najmanjših psov in Angela ga ni mogla zadržati. »Ti si verjetno Angela. Jaz sem Charles, me veseli. Kar vstopi. No, naj ti zaupam rešitev, ki bo Slovence spet naredila takšne, kot so bili, ne pa jih potujčila. Se spomniš, da je Primož Trubar napisal Abecednik, da je s tem Slovence učil pisati in jim pokazal knjižno slovenščino?» Angela je prikimala. »Ponovno moramo obuditi Trubarja. Pridi z mano, nekaj ti bom pokazal.«

Odšla sta na hodnik. Pred vrati je stal Andrej. »Kaj pa ti delaš tukaj?» je začudeno vprašala Angela, »si nama prisluškoval?» »Nisi me hotela vzeti s seboj, vendar sem moral slišati, za kakšno rešitev gre. Saj veš, da bi tudi jaz rad, da ljudje ponovno obudijo slovenščino,« je v zadregi dejal Andrej. »Že dobro, Andrej, jezna pa sem, ker me nisi ubogal. Oh, saj vaju nisem niti predstavila. Andrej, to je Charles, Charles, to je Andrej, moj mlajši brat.« »Pridita, gremo dalje, nekaj vama moram pokazati na strehi. Po poti vama bom povedal več o tej rešitvi in o tem, kako bomo obudili Primoža Trubarja spet med žive. Moj pes bo šel z nami, ne bojta se ga, ni nevaren. Sedaj pa pojdimo. Kar za mano!«

Na streho ni vodilo dvigalo, zato so se morali odpraviti po temnih stopnicah, ki jim kar ni bilo videti konca. Počasi se je že kazala svetloba in končno so prišli na vrh. Z vrha nebotičnika je bil čudovit razgled na mestno okolico, ki je bila s te višine videti čisto majhna. »No, zakaj si naju pripeljal sem gor?» je vprašala Angela. »A vidita, da se tam v zraku nekaj svetlika? To je čarobni kovanec. Legenda govori, da je ta kovanec nekega dne oživel in s svojo svetlobo obudil Primoža Trubarja. Trubarju je bil ta kovanec tako všeč, da se je s svojo dušo naselil vanj. Če najdemo en izvod

Abecednika in še kakšno njegovo drugo delo, lahko Trubar ponovno oživi in pride med nas. Tako bomo lažje izvedli naš »veliki načrt«. Aja, potrebujemo še kak njegov osebni predmet,« je razložil Charles. »Le kje bomo vse to dobili?» je vprašala Angela. »Že vem,« se je domislil Andrej, »v muzeju!« To se jim je zdela dobra ideja, vendar so se morali najprej spomniti, kako bodo prišli do kovanca. Dolgo so premišljevali, potem pa se je Angela vendarle nečesa domislila.

»Andrej, s čim si prišel sem, z rolko?» Prikimal je, včasih je bil zelo dober v skakanju z rolko. Delal je obrate v zraku in bil nasploh zelo spreten. »Bi lahko, če bi ti postavili skakalnico, skočil iz strehe visoko v zrak, ujel kovanec in pristal na strehi sosednjega nebotičnika?» Andreja je bilo malo strah, a se mu je zdelo super, da bi bil ravno on tisti, ki bi jim priskrbel kovanec. Samozavestno je dejal: »Z malo sreče bi mi morda lahko uspelo, vendar je vprašljiv pristanek, lahko se močno poškodujem.« »Že vem,« je vzkliknil Charles, »samo v stanovanje skočim po nekaj stvari. Takoj bom nazaj.« Ko se je vrnil, je imel s seboj padalo in ščitnike. »Tako, če vidiš, da ne boš mogel pristati, odpri padalo. Za vsak slučaj sem ti prinesel še ščitnike.« Vse to so naredili Andreju, naredili skakalnico in vse je bilo pripravljeno za skok. Z rolko je prevozil nekaj krogov po strehi, potem pa se je poglaval na skakalnico in skočil v zrak. Skok se mu je posrečil. Ujel je kovanec in pristal na sosednjem nebotičniku. Po pristanku je sicer padel, vendar se ni poškodoval. Z rolko je bil resnično spreten.

Naslednji dan so se odpravili v Trubarjev muzej. Po poti so klepetali in bili nasploh dobre volje. Dogovorili so se, da bodo v muzeju ukradli en Trubarjev osebni predmet in ga kasneje vrnili. Charlesov pes bo zamotil varnostnika, ki tam dela. Bili so že blizu; na steni

so opazili smerokaz v obliki grafitu. Charles se je hotel malo pošaliti z Andrejem, zato je rekel Angeli: »Se je tvoj brat doma dolgo hvalil, da je skočil z rolko?« Andrej mu je z roko zaprl usta. Morali so biti tiho. Končno so prišli do osamljene stavbe, na kateri je pisalo Muzej. Veliko ljudi je že pozabilo, kdo je Trubar, zato je bil muzej zelo slabo obiskan. Kupili so vstopnice in vstopili. Pes je začel lajati in tuliti na ves glas, zato je šel varnostnik pogledat, kaj se dogaja. Pes ga je začel vleči za hlače, medtem pa je Charles iz police vzel Trubarjevo pero, s katerim je pisal knjige. Dali so ga v

Amadeja Čuš, 8. a, Rdeči parazol, oglje in tempera

vrečko in izginili. Angela je stekla v knjižnico in si sposodila Trubarjev Abecednik in še nekaj njegovih knjig. »Sedaj imamo vse stvari, ki jih potrebujemo. Kaj še moramo storiti?« je vprašala. »Dati jih moramo na streho nebotičnika in pustiti na vročem soncu. Vidva lahko odideta domov spat. Gotovo sta utrujena. Kmalu se vidimo!« ju je pomiril Charles in odšel v stanovanje.

Naslednje jutro je Charles prišel na obisk k Angeli in Andreju in seveda tudi k zajčku Binetu, ki je zadnjič pobegnil domov zaradi psa. S seboj je imel časopis, v katerem je na veliko pisalo: »Je Trubar ponovno oživel?« Besedilo je govorilo o tem, da so nekje videli

Trubarja, ki je po mestu risal grafite in jih naslavljal z »moji lubi Slovenci«. To so bili prvi koraki k izvedbi njihovega velikega načrta. Angela in drugi so se tega zelo razveselili, saj so slutili, da se Slovenci ponovno vračajo k svojim koreninam.

Pripravili so pojedino in proslavili svoje uspešno delo, potem pa je Charles povabil Angelo na sprehod. Zaupal ji je, da mu je všeč. Tudi Angela je čutila do njega nekaj več kot samo prijateljstvo. Bil je poseben deček, predvsem pa dober po srcu. Kmalu sta opazila, da je na zidu grafit, kakršne je risal Trubar. Nasmejala sta se. Njegova ljubezen do Slovencev se je prenesla tudi na Charlesa in Angelo. Prvič sta se poljubila. Začutila sta, da sta resnično zaljubljena in srečna.

Nina Hojnik, 8. b

Ljubezen

V temni noči sem spoznala tebe,
dala sem ti možnost, da mi pokažeš,
kaj je to zvestoba in ljubezen,
kaj so čustva iz srca ...

Zakaj si mi to storil,
da izdal si moje srce,
ki neskončno te ljubilo je
in dalo ti vse ...

Ne zavedaš se, kako trpim,
ko te srečam in zagledam,
rada bi, da bi bilo kot nekoč,
ko še ljubil si me močno.

Prosim te, vzemi me nazaj!
Kaj sem storila?
Saj sem te samo ljubila!

Sandra Šoštarič, 8. a

Nogomet

Na sredinski črti vlada nemir,
upam, da se ne bo razvnel kakšen hujši prepir.
Tudi gol ne ostaja prazen,
v njem kaže svoje akrobacije fant prijazen.

Vsi se za žogo podijo,
a pri tem nikoli na moštveno igro ne pozabijo.
Čeprav bi vsak rad bil head trick junak,
zmaga samo, če celo moštvo naredi korak.

V nogometu moramo biti res prava ekipa,
pri kateri noben član moštva
ne stoji na igrišču kot lipa,
temveč se vsi borimo do konca,
četudi je tekma napeta kot dno lonca.

Če nočeš, da ti zmaga iz rok odleti,
moraš paziti, da ti pozornost z igre ne zleti,
ker drugače lahko odbije žogo
nasprotnik v gol prav hitro z ного.

Sandra Šoštarič, 8. a

Konec ljubezni

Usodno prejela te dni sem novico,
ko le za lažno bi šlo govorico,
ki pravi, da drugo videvaš te dni,
da zame ljubezni v tebi več ni.

Boleče srce pa mi je potrdilo,
da nekaj med nama se je spremenilo.
Ljubezni do mene ne čutiš nič več!
So ti moja čustva postala odveč?

A vendar življenje še ni vsega reklo,
čeprav se srce preveč je opeklo,
če si se od mene res poslovil,
povem ti, da vse si mi bil.

Poglavje bom najino s tem dokončala,
ko zadnji poljub ti bom v pismu poslala,
s teboj izgubila sem velik zaklad,
želim si, da še kdo imel bi te rad.

Sandra Šoštarič, 8. a

Tolažbe želim si

Tolažbe želim si, ko mislim na te,
edinega, ki mi prevzel je srce,
borim se s solzami, borim se z nočjo
in rotim svoje srce, naj nemirno ne bo.

Minilo že mnogo tesnobnih je dni,
odkar še poslednjič objel si me ti,
jokalo mi v nemi je stiski srce,
naznanujoč, da izgubilo te je.

Alarm mi v duši je noro zvonil,
jeklen zvok njegov me do dna je zmrazil,
dih je zastal, ko odšel si ti vstran,
rekoč, da vse moje solze so zaman.

Adijo, za vedno, če ti tako želiš,
življenje na rane mi bo dalo obliž,
jasnina naj ves čas nebo ti modri
in usoda se ti vedno smeji.

Sandra Šoštarič, 8. a

Blaž Slodnjak, 8. b, Ptice, flomaster in pastel

Pri izbirnem predmetu Šolsko novinarstvo smo učenci in učenke naredili vsak svoj intervju. Predstavljamo vam nekaj zanimivih pogovorov.

Klavir je moja ljubezen

Odločila sem se, da na pogovor povabim svojo sošolko Ingrid Vrabl. Ingrid je dejavna na veliko različnih področjih. Eno od teh je glasba, ki jo spremlja že od malih nog in je del njenega življenja.

Ingrid, najprej pozdravljena in hvala, da si se odzvala povabilu.

Zelo sem presenečena, da si izbrala ravno mene, zato se ti tudi jaz zahvaljujem.

Že od prvega razreda obiskuješ zbor. Zakaj si se sploh prijavila in kaj je tisto, zaradi česar vztrajaš v zboru že osmo leto?

Za zbor sem se odločila preprosto zaradi želje po petju. Zelo rada pojem, zato ni razloga, zakaj ga ne bi obiskovala. Zraven tega pa se rada družim tudi s prijatelji.

Ne samo da poješ, temveč tudi plešeš. Lansko leto si bila prijavljena v plesno šolo Pingi. Kaj te je navdušilo, da si se prijavila?

Kot veš, so nam na začetku lanskega šolskega leta predstavili plesno skupino Pingi. Pokazali so nam tudi nekaj plesnih korakov in to mi je bilo takoj zelo zabavno. Že doma sem rada plesala, zato sem se hotela preizkusiti tudi tu.

Nam zaupaš rezultate, ki si jih dosegla?

Plesalke smo se predstavile na šoli in izbrali smo naj plesalko šole. Ker sem se dobro odrezala, sem postala naj plesalka šole za leto 2007. Pingi vsako leto organizira ŠPF – Šolski plesni festival, tam pa sem dosegla 28. mesto med približno 200 tekmovalci.

Čestitam! In kako to, da se letos nisi prijavila?

Tudi če bi se prijavila, bi nas bilo premalo, zraven tega pa se bom posvetila zadnjemu razredu, ki je precej zahteven.

Da bo vse skupaj popolno, sem izvedela, da ne samo poješ in plešeš, ampak tudi igraš, in sicer klavir.

Ja, igram klavir in sem končala nižjo glasbeno šolo.

Koliko časa pa ga že igraš?

Začela sem kot pripravnica v 1. razredu. Prvo leto sem igrala sintisajzer, drugo leto pa sem začela s klavirjem.

Ti glasbena šola vzame veliko časa?

To leto ne hodim več v glasbeno šolo, saj sem že končala 6 let. Moram pa povedati, da je precej naporno, saj moraš veliko vaditi. Če pa rad igraš, tudi to ni težava.

Si kdaj obžalovala svojo odločitev?

Ne, to pa se mi ni zgodilo nikoli.

Za konec nam še zaupaj svojo najljubšo pevko/pevca sli skupino?

Oh, joj! To je pa težko. Najljubšega pevca ali pevke nimam, saj so mi vseč pesmi posameznih izvajalcev. Včasih mi je všeč en, včasih drugi, o najljubšem pa ne morem govoriti.

Še enkrat hvala, da si se odzvala povabilu!

Hvala tudi tebi in upam, da sem ti odgovorila približno tako, kot si si zamislila.

Aleksandra Kvržič, 9. b

Odbojka – šport zame

Odločila sem se, da vam predstavim dekle iz devetega razreda, ki svoj prosti čas preživlja ob igranju odbojke. Predstavila vam bom Nino Kramberger.

Sem velika oboževalka odbojke, zato me zanima, kako dolgo že igraš ta šport?

Prvič sem ga začela igrati v šoli, pri športni vzgoji. Letos pa sem se odločila, da grem še v prostem času trenirat odbojko, da se v tem športu še bolj izpopolnim.

Kaj ti daje navdih?

Odbojka me nekako sprošča, zdi se mi zabaven šport. Zanj sem se navdušila kar sama.

Kolikokrat na teden aktivno igraš odbojko?

Aktivno igram le dvakrat tedensko, saj mi več ne dopuščajo šolske obveznosti.

Ali si kdaj razmišljala, da bi se zaposlila kot učiteljica odbojke?

Ne, v tej smeri še nisem razmišljala, bi pa želela učiti odbojko kot dodatno delo ob popluciu.

Ti kdaj pade na misel, da bi prenehala s tem športom?

Nikakor ne, saj me ta šport močno veseli.

Te tudi kateri od drugih športov tako navdušuje?

Ne, čeprav sem se dve leti ukvarjala z gimnastiko in eno leto z atletiko, me to več ne navdušuje. Sklenila sem, da ostanem zvesta zares samo odbojki.

Najlepša hvala za odgovore. Veliko uspehov ti želim v prihodnje in upam, da še kdaj rečeva kakšno o odbojki, ki je priljubljen šport pri mladih.

Patricija Brmež, 9. b

Jana Petek, 9. a, Utrinek noči, pastel

Violina in jaz

Dober dan! Sem Nina Kramberger in sem velika ljubiteljica glasbe, zato sem sošolko Patricijo Brmež povprašala o njenem igranju na violino.

Zakaj si se odločila, da boš igrala ravno violino?

Ker me ta glasba navdihuje, mi daje moč in delo.

S kolikimi leti si pričela z igranjem?

Igrati sem začela s sedmimi leti, ko sem bila še majhna deklica.

Torej, koliko let že igraš violino?

Violino igram že dobrih sedem let in še vedno zelo rada.

Ali mogoče igraš tudi kateri drugi instrument?

Učim se še kitaro, sintisajzer in tu pa tam tudi harmoniko, ampak res redko.

Si kdaj obžalovala, da si izbrala violino?

Ne, nikoli nisem obžalovala. Saj je krasno, ko lahko kaj zaigraš.

Ali mogoče nameravaš tudi po končani glasbeni šoli igrati violino? Mogoče igrati v kakšnem ansamblu?

Da, seveda, violino nameravam igrati vse svoje življenje in če bo sreča, bi se rada vključila tudi v kakšen ansambel.

Kdo oziroma kaj te je navdušilo za ta instrument?

Tega pravzaprav ne vem več ... Mislim, da sem se kar sama ...

Kakšno glasbo poslušas v prostem času?

V prostem času poslušam različno glasbo. Tujo pa tudi domačo slovensko, ki ti seže globoko v srce!

Hvala za intervju, želim ti veliko uspehov in upam, da te bomo čim prej slišali igrati.

Nina Kramberger, 9. b

Košarka je moj drugi svet

Za intervju sem izbral svojega brata Primoža, saj menim, da ima pestro življenje, o katerem bi se dalo veliko povedati. Zastavil sem mu nekaj vprašanj o njegovi preteklosti, sedanjosti in prihodnosti.

Ali se še vedno ukvarjaš s košarko?

S košarko se ne ukvarjam več. Igram še samo rekreativno za KLUB MLADIH OBČINE DORNAVA, v PARKL ligi.

Mi lahko opišeš svojo košarkarsko kariero?

V bistvu o karieri ne morem govoriti, saj sem komaj začel resno igrati, vendar sem v teh letih bil marsikje in uspelo se mi je prebiti celo v reprezentanco, s katero sem bil na turnirju v Italiji.

Ali se ukvarjaš še s kakšnim drugim športom?

Ne, le s prijatelji odigram kakšen nogomet ali namizni tenis.

Igraš tudi harmoniko? Kako dolgo že?

Odkar se spomnim. Začel sem v 2. razredu in igral bom, dokler bom lahko.

Imaš kakšen ansambel? Igraš še kakšen drug instrument?

Ansambla žal ne, čeprav si želim. Drugače pa igram še bas kitaro.

Rad tudi poješ. V katerih zborih prepevaš?

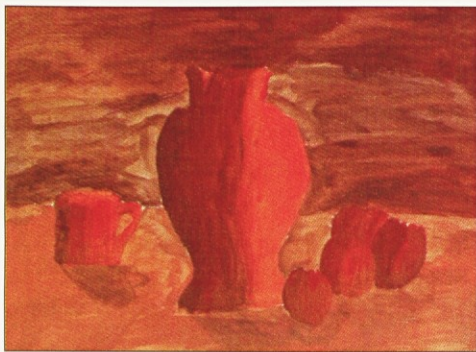
V gimnazijskem zboru, v zboru Osti jarej na Vidmu, pred kratkim pa sem se pridružil še malemu cerkvenemu zboru, ki ga tudi spremljam na bas kitaro.

Kolikokrat na teden imate vaje? Imate veliko nastopov?

Dvakrat na teden imamo vaje na Vidmu, enkrat z gimnazijskim zborom in enkrat s cerkvenim zborom. Nastopov je kar veliko; samo na Vidmu imamo tri koncerte v letu, pa še z gimnazijskim enega in veliko nastopov s cerkvenim. Letos imamo z gimnazijskim zborom koncertno turnejo po Madžarski.

Katero šolo obiskuješ in kateri letnik?

Obiskujem 2. letnik gimnazije na Ptujju.

David Čeh, 8. a, Tihožitje, tempera

Ali že veš, v kateri smeri misliš nadaljevati svoje šolanje?

Imam nekaj približnih načrtov, vendar še nič konkretnega. Mislim pa, da bo v povezavi z medicino.

Kaj počneš v prostem času?

V prostem času rad berem knjige, gledam televizijo, sem na računalniku, se družim s prijatelji; veliko stvari.

Blaž Ciglar, 9. a

Aleksandra Mlakar, 9. b, Narava, kolaž

Srečanje z gospodom Simonom Petrovičem

Simon Petrovič je po mojem mnenju zelo dobrovoljen, živahen, prijazen gospod, ki radi volje pomaga vsakomur. Res je, da je gospod že kar »v letih«, star je 71 let, a tega ni slišati v njegovem pripovedovanju. Zadovoljen je s svojim življenjem in najbolj ponosen na to, da je imel dovolj dobre volje, moči in podpore, da je našel svojo pot in jo dobro opravil. Z navdušenjem pripoveduje o svojem življenju in o vseh spričevalih, diplomah ter priznanjih, ki jih je dobil. Iz oči mu sijeta toplina in navdušenost. Rad se smeji in se kdaj pa kdaj tudi pošali na svoj račun.

Simon Petrovič je bil rojen leta 1936 v družini na Ptujju. Šolo je začel obiskovati leta

1943, takrat je obiskoval nemško ljudsko šolo na Ptujju. Tam se mu ni godilo dobro, saj je bil kruto kaznovan, kljub temu pa je imel najboljše ocene pri branju, računstvu in vedenju. Leta 1947 je končal osnovno šolanje. Nato se je vpisal na srednjo kmetijsko šolo in kasneje skupaj z osemintridesetimi sošolci maturiral. Nadaljeval je na Pedagoški akademiji v Mariboru. Diplomsko je opravil iz zemljepisa in zgozdovine. Nekaj let je poučeval v OŠ Dornava in OŠ Breg na Ptujju. A poučeval ni dolgo, saj se je zaposlil v ljudski študijski knjižnici. Za to je moral opraviti tudi strokovni izpit; ta izpit je uspešno opravil v Narodni in univerzitetni knjižnici v Ljubljani in tako 28 let delal kot višji knjižničar. Seveda pa je bil vedno aktiven človek. Opravil je planinsko šolo v Mariboru in inštruktorski tečaj ter tako postal planin-

Nina Hojnik, 8. b, Pročelje, oglje

ski vodnik. Seveda pa njegove sposobnosti in dosežki niso bili neopaženi, saj je dobil bronasto, srebrno in zlato planinsko priznanje ter Bloudkovo priznanje za planinstvo. Leta 1995 je začel pisati popotni dnevnik, v katerem hrani spomine s svojih planinskih popotovanj. Rad tudi kolesari in se ukvarja z

zeliščarstvom. Na žalost pa danes ne osvaja več visokih gora, zaradi operacije na srcu.

Gospod Simon Petrovič je torej planinec, kolesar, višji knjižničar, zeliščar ter zbiratelj dokumentov. Lahko bi rekla, da je običajen Slovenec, ki je v življenju doživel ali opravil veliko neobičajnih stvari.

Ana Černezel, 9. b

Izdala in založila

OŠ dr. Franja Žgeča Dornava
zanjo ravnateljica, Marta Tuš, univ. prof. ped.

Zbrala in uredila

Valerija Lenart

Lektorirala

Irena Vesenjāk

Slika na ovitku spredaj

Urša Repič, 8. a, Čebelji svet

Slika na ovitku zadaj

Amadeja Čuš, 8. a, Čebelji pogled na svet

Oblikovanje in prelom

Zlatka Prelog

Tisk

Ekart Design d. o. o.

Naklada

500 izvodov

